

Srí Lanka, takmer rok po...

Tohto roku dorazila monzúnová sezóna na Srí Lanku s mesačným oneskorením, ale v plnej paráde. Dnes sa nepracuje, Šiva má nejaký sviatok. Asi sa už nemohol pozerat' na nekonečnú sériu predvolebných mítingov a leje na nás jedno vedro vody za druhým. Na stretnutiach kandidátov s občanmi sa všetci chúlia pod dáždnikmi. Do razantne bubnujúcich kvapiek znejú presvedčivé návody na vzkriesenie ekonomiky, vysporiadanie sa s korupciou, tamilmi, atď.

Blížiac sa voľby do istej miery paralyzujú schopnosť štátnych úradníkov venovať pozornosť čomukoľvek inému. Čím vyšší úradník, tým väčšia hrozba, že po voľbách rozšíri rady nezamestnaných a teda tým hlbšia paralýza. Zahraničné nevládne organizácie, ktoré na Srí Lanke stavajú domy, školy, nemocnice, či rôzne pomáhajú s pracou v komunite, prešľapujú na mieste. V tak spletitej byrokracii sú na všetko potrebné pečiatky a podpisy najvyšších, ale tí sa venujú agitácii a tak nám nezostáva než trpezlivo čakať. 17. novembra to prepukne, aj tu.

S Matúšom a Lalithom medzitým dokončujeme prvých 25 domov, za mesiac budú hotové a už pripravujeme výstavbu ďalších 20. Chýry o tom, že niekto na Srí Lanke má necelý rok po Tsunami hotové domy už niekoľkokrát obehli ostrov a máme stále viac návštev, ktoré sa na také prekotné stavebné tempo museli prísť pozrieť osobne. Natáčame rozhovory pre televíziu, chystajú sa k nám ministri. Povedal by som si, fajn, zviditeľníme sa, aspoň nám to pomôže

popohnať miestne štruktúry k nejakej aktivite vo veciach, ktoré mala podľa zmluvy zabezpečiť srílanská vláda: voda, električka, cesty.

Nie, nemýlite sa, nemáme zatiaľ ani jedno. Vody je dosť, padá na nás z neba 20krát denne. Aj električka je, priamo nad našimi hlavami vedú rozvody vysokého napätia, ibaže žiaden z drôtov zatiaľ nevedie tam, kde by sme ho potrebovali. Cesta nie je, aj keď cestári dostali od zahraničných organizácií dosť peňazí na vyasfaltovanie diaľnice naprieč Áziou. Kde je teda problém? Netuším, ale na budúci týždeň už tentokrát určite dorazia, navrátať studňu, nainštalovať rozvody, zásobník vody, trafostanicu...

Pani Julinona, 69 ročná vdova, ktorá pri Tsunami prišla o dcéru i vnučku, sa medzitým schúli k premočenej stene jej dočasného domova, narýchlo zbitého z dosák. U nás by ste do takého neodložili ani záhradné náradie. Možno premýšľa, či sa ešte dožije sťahovania do Araheny. Jej nový dom s poradovým číslom 5, je logikou lotérie pridelovania domov na najvyššie položenom mieste v dedine. Povedali nám, „nič sa nebojte, keby sme to náhodou do konca mesiaca nestihli, tak budeme ľuďom voziť vodu v cisterne každý druhý deň“. To mi odľahlo, už som si začínal myslieť, že budeme musieť chytať dažďovú vodu do

plachiet a pritom úplne stačí, aby si ju pani Julinona vo vedrách denne od cisterny nanosila sama, aké jednoduché....

Prší, výstavba viazne a to je ideálny čas na lobovanie. Uplynulý týždeň bol veľmi úspešný, uzavreli sme zmluvu s írskym GOAL, k už poskytnutým sieťam pre „našich“ rybárov odfinancujú výstavbu ďalších 10 domov na Arahene. Na spadnutie je dohoda s nemeckým ASB, spoločne postavíme komunitné centrum, ktoré bude aj po našom odchode slúžiť celému okresu Dikwella. Už sa na Srí Lanke začíname orientovať, podarilo sa nám obom získať rezidenčné víza, stačilo, aby si nás vojenská rozviedka preklepla, že nepomáhame teroristom a finančný úrad potvrdil, že nemáme nedoplatky na daniach. Na imigračnom úrade nám tak museli chtiac-nechtiac podpísať a opečiatkovať naše žiadosti. Zdá sa, že domy nakoniec predsa len budeme odovzdávať pod hlavičkou legitímne pôsobiacej zahraničnej nevládnej organizácie a nie ako turisti.

Najviac nás ale teší úspech, ktorý sa nedá vyjadriť v merných jednotkách a ani oceniť v srílanských rupiach. Nezostane naň spomienka ani farebné logo sponzora na pamätnej tabuli. Okresný zástupca, ktorý je zodpovedný za zoznam príjemcov našej pomoci, nám po niekoľko mesačnom nátlaku, hrozbách i prosbách dal za pravdu a uznal, že sme prišli postaviť domy výhradne pre ľudí, ktorí o ne v dôsledku tsunami prišli. Toto rozhodnutie, ak ho bude schopný v plnej miere realizovať, znamená, že nás konečne začal brať ako partnera a nie ako zdroj anonymných financií, ktorému nezáleží na ľuďoch, ale hlavne na tom, aby si odškrtol položku „postavené domy“. V neposlednej rade tým umožnil naplniť naše poslanie -- efektívne použiť vyzbierané prostriedky na pomoc obetiam tsunami, pokiaľ je rok po katastrofickej udalosti o takej pomoci ešte možné hovoriť.

V deň sviatku hinduistov a v predvečer slávnostného zavŕšenia moslimského Ramadánu, srdečne zdravia pracovníci misie Človek v ohrození, Braňo Gál a Matúš Beňovič.